

DZIAŁ I

Spotykamy się we wspólnocie

1 MOJA WSPÓLNOTA RODZINNA

Cele katechetyczne

- ▶ wprowadzenie w życie zespołu klasowego jako katechetycznej wspólnoty dzieci Bożych;
- ▶ kształtowanie postawy szacunku wobec osób dorosłych i innych dzieci;
- ▶ kształtowanie umiejętności nawiązywania kontaktów z rówieśnikami i dorosłymi.

Treści

- ▶ formy przedstawiania się;
- ▶ formy powitań oraz pozdrowień świeckich i chrześcijańskich;
- ▶ znak krzyża; krzyż w domu rodzinnym, sali szkolnej itp.;
- ▶ osoby znaczące w życiu dziecka;
- ▶ elementy budujące wspólnotę (gry i zabawy integracyjne, wspólne śpiewy itp.).

Wymagania

Uczeń:

- ▶ przedstawia siebie i swoją rodzinę;
- ▶ zapoznaje się z zespołem klasowym i katechetą;
- ▶ nawiązuje kontakty z rówieśnikami i dorosłymi.

Postawy

Uczeń:

- ▶ poznaje i akceptuje wszystkie osoby we wspólnocie klasowej;
- ▶ z szacunkiem zwraca się do innych osób w domu, klasie i w szkole;
- ▶ pielęgnuje więzi koleżeństwa i przyjaźni.

Korelacja z edukacją szkolną

- ▶ edukacja polonistyczna – pozdrowienia świeckie i chrześcijańskie; wykorzystanie odpowiedniego słownictwa przy powitaniu i pożegnaniu; budynek kościoła, świątynia a inne budynki: jak wygląda szkoła? jak wygląda nasz dom?;
- ▶ edukacja społeczna – zapoznanie z zespołem klasowym i katechetą; omówienie, jak należy się przedstawiać; zabawy integracyjne;
- ▶ edukacja muzyczna – śpiew piosenki związanej z tematem lekcji (np. „Dziękuję, o Panie, składamy dzięki”).

Środki dydaktyczne

Pismo Święte; podręcznik; kilka ilustracji (szkoły, kościoła, rodziny); kilka rekwizytów albo zdjęcia różnych przedmiotów – elementy związane z jedzeniem, gotowaniem, wypoczynkiem, opieką nad małym dzieckiem, sprzątaniem, młotek, rower, książka, krzyż, różaniec, samochód, druty i robótka ręczna, klocki, ilustracja modlitwy w domu albo rodziny w kościele itp.; płyta z nagraniem piosenki „Mało nas, mało nas do pieczenia chleba”.

Metody dydaktyczne

Pogadanka; śpiew; zabawa: wybieranie spośród rekwizytów tych, które kojarzą się z rodziną lub jej poszczególnymi członkami; pokaz ilustracji; rysowanie; czytanie na głos; omawianie tekstu; rozmowa kierowana.

Propozycja realizacji

1. Przywitanie z uczniami, przedstawienie się, krótkie nawiązanie do tego, czym jest lekcja religii w szkole, w czym jest podobna do pozostałych

- przedmiotów, a czym się od nich różni (na tej lekcji krótkie omówienie, na kolejnej rozwinięcie tematu i bardziej szczegółowe zapoznanie z rzeczywistością szkolną). Rozmowa o tym, jakie dzieci mają wspomnienia z nauki religii (by zorientować się czy uczestniczyły w katechezie przedszkolnej).
2. Rozpoczęcie lekcji od znanego i bezpiecznego środowiska pierwszoklasisty, tzn. własnej rodziny, domu. Odczytanie imion i nazwisk dzieci, przedstawienie się uczniów, podkreślenie, że nazwiska świadczą o przynależności do konkretnej rodziny i o tym będzie rozmowa na dzisiejszej lekcji. Dzieci podpisują własnym imieniem (a jeśli potrafią, to także nazwiskiem) podręcznik na stronie tytułowej, w przygotowanej do tego celu wizytówce.
 3. Omówienie tekstu umieszczonego w lekcji 1 podręcznika. Można skorzystać z zabawy integracyjnej, np. zabawy z wykorzystaniem śpiewu piosenki „Mało nas, mało nas do pieczenia chleba” (dziecko dołączające do zabawy podaje swoje imię, o każdym uczniu należy powiedzieć coś miłego).
 4. Ekspozycja ilustracji (szkoły, kościoła, rodziny) i omówienie ich, z zaznaczeniem, że Pan Bóg jest obecny wszędzie, a my wszyscy jesteśmy Bożą rodziną.
 5. Wykonanie zadania 1. Dzieci rysują swoją rodzinę na obrazie umieszczonym na sztaludze w podręczniku. Zainicjowanie rozmowy o rodzinie i wskazanie, że Pan Bóg dał każdemu z nas rodzinę, że jest to wspólnota życia i miłości. Omówienie celów i zasad panujących w domu, w rodzinie oraz rozmowa o osobach znaczących w życiu dziecka.
 6. Odczytanie fragmentów Pisma Świętego (np. zaproponowanych poniżej). Zadawanie prostych pytań odnośnie przeczytanego tekstu, poinformowanie, że lekcja religii to nauka o tym, jakie drogowskazy i wyjaśnienia daje Pan Bóg, jakiej udziela pomocy, aby kochać swoją rodzinę, dobrze odnosić się do nauczycieli, koleżanek i kolegów, jak postępować i jak właściwie żyć.
 7. Teksty Biblii do wykorzystania:
„A jeśli kto nie dba o swoich, a zwłaszcza o domowników, wyparł się wiary i gorszy jest od niewierzącego” (1 Tm 5, 8).
„Czcij swego ojca i swoją matkę, jak ci nakazał Pan Bóg twój, abyś długo żył i aby ci się dobrze powodziło na ziemi, którą ci daje Pan, Bóg twój” (Pwt 5, 16).

8. Wykorzystanie rekwizytów lub zdjęć różnych rzeczy (elementy związane z jedzeniem, gotowaniem, wypoczynkiem, opieką nad małym dzieckiem, sprzątaniami, młotek, rower, książka, krzyż, różaniec, samochód, druty i robótka ręczna, klocki, ilustracja modlitwy w domu albo rodziny w kościele itp.). Przedmioty lub ilustracje zostają wyłożone lub wywieszane w widocznym miejscu. Zainicjowanie, by dzieci wybrały to, co najbardziej pasuje do ich rodziny jako całości albo do poszczególnych jej członków, np. do taty, mamy, rodzeństwa, babci, dziadka. Można też pokazać wybrane zdjęcia z życia rodzin, np. dwa, trzy zdjęcia lub rysunki ukazujące małą rodzinę (tylko rodzice i dzieci) oraz rodzinę większą, np. na pamiątkowym zdjęciu z chrzcin albo Pierwszej Komunii Świętej, z babciami, ciociami, wujkami itp. Omówienie zdjęć i wspólne podziękowanie podczas modlitwy za członków rodziny.
9. Śpiew piosenki „Dzięki, o Panie, składamy dzięki”. Zachęcenie do wypowiedzi, za co dzieci chciałyby podziękować Panu Bogu; chwila spontanicznej modlitwy dziękczynnej.
10. Wykonanie zadania 2 z podręcznika. Dzieci przesyłają na balonikach uśmiechy swym bliskim.
11. Omówienie i wykonanie zadania z *Kart pracy*. Odczytanie odniesienia do *Domownika* umieszczonego na dolnym pasku karty. Dzieci wycinają go i zabierają do domu dla rodziców jako formę zadania domowego. Aby nie zgubić paska, dziecko może go wkleić do szkolnego dzienniczka (wskazane jest, aby na początku roku katecheta poinformował wszystkich rodziców, jak pracować z *Domownikiem*, np. na zebraniu albo/i za pomocą dziennika internetowego).
12. Zaproszenie dzieci na niedzielną Mszę Świętą; przypomnienie, aby przyniosły swoje szkolne plecaki lub tornistry do poświęcenia i pamiętały, że Pan Bóg jest przy nich w każdej sytuacji, i że właśnie Jemu poświęcamy każdy nasz wysiłek.